

2009/2010 - Rok štrnásty, rok najúspešnejšieho testovania deviatakov, rok knižnice Janka Hraška, rok projektu ESF

Určite ste si všimli, že ako našej školičky pribúdajú roky, pribúdajú aj strany spomienok...Keďže je to rok minulý a máme ho ešte v čerstvej pamäti, pokúsím sa „zmestiť sa“ na dovolený priestor. Nový školský rok priniesol aj nových kolegov. Do prvého ročníka nastúpila Lucia Škumátová, do tretieho ročníka sa vrátila Mária Mažárová (Žanetka Žigmondíková odišla pracovať do iného rezortu), nastúpila telocvikárka Martina Jesenská, Romana Vinková učila chémiu a fyziku, Zuzana Dejčíková, Zuzana Weserle, Iveta Štafuríková pracovali ako pedagogičky voľného času a Roman Frátrík učil na druhom stupni hudobnú výchovu. Miesto špeciálnej pedagogičky obsadila počas neprítomnosti Ley Danihelovej (ktorá je s rodinou na ročnom pobyte v Amerike) Betka Gažová. Angličtinár Adam si predĺžil pobyt za veľkou mláku o jeden mesiac a tak sa stal jednomesačným angličtinárom Rast'o Balko. V druhom polroku robila svoju absolventskú prax Bc. Martina Kotyrová ako asistentka učiteľa. Prvýkrát bola obsadená aj pracovná pozícia manažérky školy Katarínou Orelovou, ktorá začala manažovať aj činnosť Školského strediska záujmovej činnosti. V auguste nastúpil aj nový pán školník Milan Hnát. Mafalda Hrušková študovala naďalej v Káhire a Maťko Cingel v Gruzínsku. Do nultého ročníka nastúpili Martinko Ilovský, Peťko Mrázik, Davidko Rusnák, Kristínka Ševčíková, Kristián Vagaský a od polroka Jakubko Plevko. Kráľ Abecedár privítal svojich budúcich rytierov v dvoch triedach. U Martušky Smirnovovej to boli Peťka Bajáková, Lucka Buksová, Mário Ján Haliena, Samko Havlín, Livka Holečková, Emka Leclercq, Borko Nagy, Ad'ko Pacera, Dorka Pokrievková, Matúško Richter, Samko Schovanec, Maťko Smerek, Janko Stehlík a Kubko Šutovský. U Lucky Škumátovej to boli Matúško Androvič, Maxík Bubica, Natálka Franeková, Robko Grieger, Emka Hládeková, Marek Képeš, Riško Krištofik, Olivka Macíková, Chris Matejovič a Šimonko Vitkovský. Okrem prvákov nám pribudli aj noví žiaci – piatáci Paulínka Žumárová, Tomáš Muntág, Vladimíra Magyarová, Richard Grieger, Natália Matulová, siedmak Branislav Šutiak a deviatok Alex Kozák. 14. septembra sa všetci „bellamosáci“ premiestnili zo školy na poľnohospodárske letisko v Košťanoch nad Turcom, kde mali pripravený celodenný športový deň Cross Country. Krásne slnečné počasie, zaujímavé disciplíny, no najmä cyklistika. Víťazmi vo svojich kategóriách sa stali Anitka Paulína a Borko Nagy, Saška Blizniaková a Maroško Lukáč, Terka Mazuchová a Erik Zachar a Michal Rapšík. Peknú jeseň sme využili aj na jesennú atletickú ligu a plavecký výcvik žiakov.

Agentúra Ministerstva školstva pre štrukturálne fondy EÚ schválila v rámci operačného programu Vzdelávanie náš projekt **Inovativnosťou zvyšujeme efektívnosť vzdelávania** zameraný na inovačné formy vzdelávania v oblasti matematiky, dejepisu, regionálnej a mediálnej výchovy a podporila ho sumou 107 120 € (3 337 000 Sk). Bol to asi najťažší rok, realizácia znamenala neraz ťažko prekonateľnú administratívnu bariéru. Projekt pokračoval aj v nasledujúcom školskom roku.

Celoslovenské testovanie žiakov 9. ročníka bolo pre našu školu najúspešnejšie v jej histórii. Matematika – BellAmos 78,1 % (SR 60,1%) – 92,5 % škôl na Slovensku je horších ako naša škola; SJL – BellAmos 68,8 % (SR 67,6 %) – 58,6 % škôl na Slovensku je horších ako naša škola. V denných médiách napísali, že **matematiku v Turci najlepšie ovládajú žiaci Súkromnej základnej školy BellAmos**. Deviatáci sa zúčastnili aj testovania matematickej a čitateľskej gramotnosti žiakov 9. ročníka.

BellAmos počas 15 rokov neodmysliteľne formovali aj naši žiaci. Bez nich by sme neexistovali. Na začiatku ich bolo 11 a jedna trieda. Za 15 rokov sa ich vystriedalo niekoľkonásobne viac. Tých, s ktorými udržiavame kontakty, sme oslovili s tromi otázkami:

1. Kde momentálne študuješ, čomu sa venuješ ?

2. Ako si spomínaš na školské roky v BellAmos, čo Ti táto škola dala, na čo najradšej spomínaš.

3. Želanie do budúcnosti.

Lenka ŠTÍPALOVÁ, naša prvá žiačka, študovala v našej škole 9 rokov

1. Momentálne sa nachádzam v Brne na Masarykovej univerzite a študujem anglický a francúzsky jazyk. Som tu veľmi šťastná a ako som vždy vravela, jazyky sú môj život.
2. A všetko to začalo na BellAmose. Ako iste viete, angličtina tu sprevádza deti už od prvej triedy. Nikdy nezabudnem na to, ako sme sa s Helkou v prvej triede hrali anglické hry, spievali anglické pesničky, riekanky, básničky, napr. na zapamätanie si častí tela, farieb alebo zvieratiek. Bol to neskutočne vzácny čas a pre mňa osobne to bol teda začiatok veľkej jazykovej cesty ☺. Samozrejme, čo musím spomenúť, sú aj ostatné predmety: k angličtine som mala vzťah, ale na BellAmose ma bavili aj predmety, ktoré som už neskôr rada nemala, napríklad matematika. Nemám s ňou dobré skúsenosti, ale na BellAmose to nikdy nebolo utrpenie, ani trápenie sa. Na veľa predmetoch sme robili zaujímavé veci, bolo to všetko prepojené s hrou a vedomosti akoby samé naskakovali do hlavy. Človek nemal pocit zúfalstva, že sa musí niečo naučiť, ale učil sa v priebehu hry, podvedome. To som si potom neskôr uvedomila a veľmi vážila. Mohla by som ešte spomínať veľa vecí. Školy v prírode, perfektné vzťahy s učiteľmi, veľa času stráveného pri pingpongovom stole, pocity, že učiteľom na nás záleží, že nie sme len „radoví študenti“. Jednoducho, aj po toľkých rokoch, čo som už preč, mi pri vyslovení slova „BellAmos“ v hlave zaznie: „Moja škola“ ☺. Nečudo, veď som tu vyrástla, strávila 9 úžasných rokov, pričom som stála pri jej úplnom začiatku a vydržala som tu až do konca. Stále si myslím, že práve tejto škole som vďačná za to, že som sa dostala najskôr na gymnázium v Sučanoch a následne aj sem na „Masaryčku“. Aj moja mamina vždy o BellAmose hovorí pekne, nikdy neolutovala, že ma sem dali.
3. BellAmosu želim hlavne to, aby pre deti znamenal to, čo znamenal pre mňa. Aby si každý žiak našiel svoju vlastnú cestu. A aby učitelia nikdy nezabudli na pôvodné ciele, na blízkosť ku žiakom, na lásku, ktorú nám vždy dávali a aby bol BellAmos vždy tou neobyčajnou vzácnou školou, akou bol za mojich čias.

Radko ZACHAR, náš prvý žiak, odišiel študovať na 6-ročné gymnázium Viliama Paulínyho-Tótha v Martine

1. Momentálne sa snažím ukončiť bakalárske štúdium na Fakulte informatiky a informačných technológií Slovenskej technickej univerzity v Bratislave.
2. Pamätám si ešte aj prvú a druhú triedu, kedy škola bola v budove terajšieho gymnázia na Ľadovni, potom tretiu triedu v Sklabíni a všetky sťahovania. Ako tretiaci sme mali vlastný „minibus“ (bolo to súkromné auto p. Katuščáka, Kajkinko otca) a vyučovanie sa začínalo o 9.00 hodine. Vtedy žiadnemu žiakovi nebolo lepšie! Mali sme školu v prírode, plavecký výcvik, dokonca aj korčuľovanie na štadióne si pamätám. A to každý rok! Bolo nás málo v triede, každý mal vlastnú lavicu, mali sme perfektné učiteľky a aj vychovávateľky v klube. Napriek tomu, že som odišiel na gymnázium, som mal občas príležitosť túto školu navštíviť, pretože obaja moji bratia a ešte stále veľa mojich kamarátov ju navštevovalo. Ešte aj ako gymnazista som bol v niekoľkých školách v prírode, ktoré ste mi dovolili absolvovať. Keď sa teraz pozriem na túto školu, myslím si, že naozaj veľa toho prežila, krásne sa rozrástla, zmodernizovala a stále sa usiluje iba o to, aby žiakom v nej bolo len lepšie a lepšie. Už je to dlho, čo som sedel ako žiak v laviciach základnej školy, ale pri každej návšteve si vravím, že by som si to znova rád zopakoval ☺. Za všetkými úspechmi tejto školy stojí úsilie pani riaditeľky a takisto aj všetkých jej zamestnancov. Všetci títo ľudia môžu byť na svoju prácu hrdí, pretože ju robia najlepšie.